

Sygn. akt IV KZ 57/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. S.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 grudnia 2020 r.,

zażalenia obrońcy skazanego,

na postanowienie Sądu Okręgowego w C.

z dnia 2 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),

w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia prawomocnego wyroku,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. , wyrokiem łącznym z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. XVI K (...), orzekł w sprawie skazanego K. S. wymierzając mu karę łączną roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku łącznego wniósł obrońca skazanego.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. VII Ka (...), Sąd Okręgowy w C. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Dnia 11 sierpnia 2020 r. skazany wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, celem złożenia kasacji od wyroku Sądu odwoławczego. Dnia 15 września 2020 r. Sąd Okręgowy w C. wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu.

Dnia 21 września 2020 r. obrońca skazanego wniósł o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie, załączając wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego.

Postanowieniem z dnia 2 października 2020 r. Sąd Okręgowy w C. odmówił uwzględnienia wniosku w przedmiocie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł do Sądu Najwyższego obrońca skazanego, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że niedotrzymanie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia było spowodowane okolicznościami leżącymi po stronie skazanego. Na tej podstawie obrońca wniósł o zmianę postanowienia poprzez przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, gdyż nie zawierało w istocie żadnych argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć prawidłowość orzeczenia Sądu odwoławczego. Zarówno zarzuty, jak i ich uzasadnienie zostały sformułowane w sposób ogólny, uniemożliwiający rzeczową polemikę. Zaznaczyć przy tym należy, że w realiach niniejszej sprawy nie jest to efektem nierzetelności autora środka zaskarżenia, ale wynika z braku istnienia obiektywnych podstaw do przeprowadzenia takiej argumentacji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego brak złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia w stosownym terminie nie był wywołany obiektywną przeszkodą, ale wyłącznie zaniedbaniami samego skazanego, który konsekwentnie nie podejmował korespondencji sądowej, kierowanej na wskazany przezeń adres.

Racje ma Sąd Okręgowy, kiedy wskazuje, że skazany wiedział o toczącym się w jego sprawie postępowaniu o wydanie wyroku łącznego. W istocie, w pewnym zakresie sam zainicjował postępowanie wnioskiem z dnia 4 stycznia 2017 r., uczestniczył także w początkowych czynnościach przed Sądem, żądając doprowadzenia. Nie ulega też wątpliwości, że skazany miał świadomość, na jaki adres będzie kierowana do niego korespondencja urzędowa już po opuszczeniu zakładu karnego – sam poinformował administrację zakładu o adresie do doręczeń. Ciężył na nim obowiązek bieżącej weryfikacji otrzymywanych przesyłek sądowych – między innymi pod rygorem upływu terminu do podjęcia określonych czynności procesowych w toczących się przeciwko niemu postępowaniach.

Zarówno Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy słały korespondencje na adres wskazany administracji zakładu karnego – przez samego skazanego. Zawiadomienie, w którym informowano o terminie rozprawy, na której zapadł wyrok łączny pierwszej instancji, zostało doręczone skutecznie, wedle wskazań art. 132 § 2 k.p.k. Zawiadomienie o rozprawie apelacyjnej nie zostało odebrane, jednak przesyłka wróciła z adnotacją: „podwójne awizo niepodjęte w terminie”, co uprawniało Sąd do uznania pisma za skutecznie doręczone na mocy art. 139 § 1 k.p.k.

Skazany miał świadomość skutków braku podejmowania korespondencji sądowej, kierowanej do niego na adres wskazany przy okazji opuszczania zakładu karnego. Nie bez znaczenia jest także fakt, że jest on osobą wielokrotnie karaną, a co za tym idzie – posiadającą ponadprzeciętne wyobrażenie o realiach procesowych. Nie sposób przyjąć, że brak dochowania terminów wywołany był w jego przypadku usprawiedliwionym błędem co do prawa.

Skarżący nie wykazał także, na czym polegać miałyby owa trudna sytuacja życiowa skazanego, uniemożliwiająca złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia.

Należy ponadto wskazać, że zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k. wniosek o przywrócenie terminu zawitego musi zostać złożony w okresie 7 dni od daty ustania przeszkody. Nawet, gdyby zgodzić się z tezą, że w przypadku skazanego brak wiedzy o wydaniu wyroku był usprawiedliwiony, to przeszkoda ta – pomijając już nawet pisma skazanego z dnia 9 stycznia 2020 r. i 4 maja 2020 r. świadczące o posiadaniu wiedzy o wydanym wyroku łącznym – ustała najpóźniej z dniem 22 maja 2020 r., co skazany przyznaje wprost w piśmie kierowanym do Sądu z dnia 25 maja 2020 r. (k. 272). Co więcej, dnia 2 czerwca 2020 r. skazanemu skutecznie doręczono pismo Sądu Rejonowego w C., datowane na 20 maja 2020 r., w którym został on w sposób kompleksowy poinformowany o swojej sytuacji procesowej – w zakresie postępowania o wydanie wyroku łącznego (k. 271 i k. 277 – zwrotka). Wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, którego wniesienie nie było objęte przymusem adwokackim, jest datowany dopiero na dzień 21 września 2020 r. Także i powyższa okoliczność nie pozostaje bez znaczenia przy ocenie zasadności wniesionego zażalenia.

Mając na względzie powyższe okoliczności postanowienie Sądu Okręgowego należało utrzymać w mocy.